

Mál nr. 149/2020

**M og
V v/ forfallatryggingar greiðslukortatryggingar.**

Gildissvið vátryggingarskilmála vegna greiðslu sjálfsábyrgðar.**Gögn.**

Málskot mótttekið 22. apríl 2020 ásamt fylgigögnum.

Bréf V dags. 6. maí 2020, ásamt afriti af tölvupóstsamskiptum M og V.

Viðbótarathugasemdir M með tölvupósti, dags. 7. maí 2020.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi tekið á leigu hús í Orlando í Bandaríkjunum 4.-12. apríl 2020 með samningi hinn 4. febrúar 2020 og þá hafi leiguverð verið greitt að fullu. Helmingur leiguverðs hafi verið endurgreitt en M kveðst hafa krafist bóta úr forfallatryggingu sinni hjá V vegna þess kostnaðar sem eftir stóð. V hafi fallist á bótaskyldu en hafi hins vegar dregið frá greiðslu bóta sem nemur eigin áhættu vegna fjögurra vátryggðra, hennar sjálfrar, maka og tveggja barna.

M vísar til þess að hún hafi ein gert samning um leigu umrædds húss og borið af því kostnað og því eigi að draga einu sinni frá sjálfsábyrgð vegna þess. Ekki eigi að miða við sjálfsábyrgð vegna ferðakostnaðar eiginmanns hennar og barna þar sem ekki sé verið að krefjast bóta vegna slíks kostnaðar.

V samþykkir að nefndin fjalli um bótafjárhæðir, sbr. 2. mgr. 3. gr. samþykkt fyrir nefndina nr. 1090/2005 en vísar til þess að í gr. 1.2 í vátryggingarskilmálum vátryggingar M komi fram að vátryggingin nái m.a. til korthafa, maka og barna með tilteknum skilyrðum og séu þeir aðilar vátryggðir í skilningi gr. 3.1. V vísar síðan til þess að um forfallatryggingu gildi 7. kafli vátryggingarskilmála þar sem komi fram að „sérhver vátryggður“ beri alltaf sjálfsábyrgð kr. 15.000 í hverju tjóni og mat V sé að skilja verði orðalag um sérhvern vátryggðan þannig að draga eigi frá sjálfsábyrgð vegna allra þeirra sem áttu að ferðast með M, sem sagt einnig vegna maka hennar og tveggja barna. V telur að þessi túlkun sé í fullkomnu samræmi við önnur ákvæði vátryggingarskilmála og tilgang tryggingarinnar.

Álit.

Um bótarétt M fer eftir ákvæði 7.1 í vátryggingarskilmálum en af henni leiðir að V bæti ferðakostnað sem greiddur er fyrirfram og fæst ekki endurgreiddur, allt að kr. 350.000, vegna ferðar sem vátryggður kemst ekki í megi rekja ástæðu þess til m.a. þess að komið er í veg fyrir ferð vegna opinberra hafta sem leiða af farsótt. Í gr. 7.1.9 kemur fram að sérhver vátryggður beri alltaf sjálfsábyrgð kr. 15.000 í hverju tjóni.

Samkvæmt gögnum málsins greiddi M ein leiguverð umrædds húss, og ekki verður séð að aðrir aðilar hafi orðið fyrir tjóni vegna þess hluta leigunnar sem ekki fékkst endurgreiddur. Þar af leiðandi hafa aðrir vátryggðir heldur ekki gert neina kröfu á hendur V vegna tjónsins. Verður því ekki fallist á rök V fyrir því að skipta leigukostnaði og tjóni M í fjóra hluta. Samkvæmt framansögðu er um eitt tjón að ræða, og samkvæmt áður nefndu ákvæði 7.1.9 í skilmálum V vegna vátryggingarinnar er upphæð sjálfsábyrgðar 15.000 kr. í hverju tjóni. Ber því að miða bótagreiðslu til M við það.

Niðurstaða.

Frá fjárhæð bóta úr kreditkortatryggingu M hjá V skal draga eina sjálfsábyrgð að upphæð 15.000 kr.

Reykjavík, 27. maí 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.